

Kázání kardinála Dominika Duky OP

Mše sv. na oslavu jmenování kardinálem

25. únor 2012, katedrála sv. Víta

Oslovení

Prvým, co chci vyslovit, je poděkování Svatému otci Benediktu XVI. Jmenování kardinálem je radostným a zavazujícím okamžikem v mém životě. Jsem vděčný za každý jeho okamžik, protože jsem ho jako celek dostal od Boha, který mě vede a vychovává. Občas mně daroval okamžiky utrpení, abych se naučil milosrdenství; ponížení, abych pochopil, že je třeba hledat spravedlnost a neulpět v hněvivých sporech, jindy mi podal okamžiky uznání a vím, že se při nich mám učit pokoře. Takový je i tento okamžik. Toto jmenování se sice týká mé osoby ale samozřejmě i celé církevní provincie i našeho státu a celé společnosti. Přijímám je jako arcibiskup, primas český, jako Čech a občan České republiky. Uvědomuji si, že jsem přizván ke spolupráci v poradním sboru papeže a že do tohoto celosvětového kolegia budu vnášet náš názor opřený o naši dějinnou i současnou zkušenost.

Slova z Bible jsou jasná, nepotřebují výklad. Pozvání Boží je pro všechny lidi. Boží spravedlnost platí pro všechny a je tam, kde není narušena osobními zájmy na úkor celku.

Často je mi kladena otázka, co budu nyní dělat. Povedu naši diecézi tak, aby církev plnila svůj úkol dovnitř i navenek. Své rozhodnutí jsem symbolicky vyjádřil darem Sv. Otcí. Přivezl jsem mu moderně ztvárněné Pražské Jezulátko z českého skla. Jistě jako připomínku jeho návštěvy v Praze, ale více proto, co tato soška říká. Upozorňuje nás, že Spasitel přišel na svět jako malé bezbranné dítě. Naplněním naděje je dítě. Cestu z neřešitelné situace lidstva ukázalo dítě – proto i naše vánoce. Analýzy všech našich současných problémů nás přivedou vždy ke krizi rodiny. Jen stabilní, klasická a o děti pečující rodina je zřídlem budoucnosti života. Jsme v začarovaném kruhu: Bojíme se krize, protože nebude dost dělných lidí – a bojíme se mít děti, protože bude krize. Řešení je prosté – ne snadné – přestat se bát, mít a vychovávat děti. Rodina musí být naší první starostí, a to celé společnosti.

Hodně se dnes hovoří o nové evangelizaci. To je druhý velký úkol, který přijímám. Podstatné je, že tím je myšleno nesení dobré a radostné zvěsti. Tou je zvěst o spáse, o Kristu, který přišel, aby obnovil spravedlnost a odkryl Pravdu. Jako člověk nezlomné důvěry v Boha ji hájil mezi svými současníky, protože věděl, že Bůh stvořil dobrý svět pro všechny lidi bez rozdílu. Tento řád Bohem stanovený hájil Ježíš až do obětování vlastního života. Když nakonec s neporušenou ctí a nezlomenou láskou k lidem zemřel, vstal jako pravý Bůh, kterým byl ještě dříve, než povstal svět. Dověřil tak Boží dílo, dovedl člověka do Boží slávy.

Tuto pravdu o člověku v jeho tělesné vymezenosti a duchovní neskonalosti hlásá církev od počátku všem lidem i národům. Nová evangelizace není tedy nová svou podstatou, ale svým přístupem. Dnes hlasatelé evangelia oslovují ty, kdo hledají pevné zakotvení, všechny ty, kdo jsou unavení, zklamaní, ale i skeptičtí.

Tuto zvěst totiž potřebují slyšet všichni. Na prvním místě všichni pokřtění, kdo tradičně věří, přestože prvotní nadšení a zápal již pod tíhou dne dohasíná a plamen jejich víry potřebuje rozdmýchat. Také všichni poutivě praktikující, jejichž víra tolik potřebuje povzbuzení a obnovu. Ti všichni musí jasně vidět jednoduchý základ, na kterém vše stojí.

Oslovit ale musíme srozumitelně i ty, kdo se křesťanství již blíží, protože vlastně zachovávají přikázání Božího zákona. Patří k nám i všichni, kdo jsou k církvi kritičtí, nejen proto, že žijí v zajetí různých předsudků, ale i proto, že jsme jejich kritiku svými postoji často způsobili. Je však třeba umět přiblížit Boha i těm, kdo nás snad i někdy nenávidí, aby poznali, že tak činí bez příčiny.

Dnes je 25. února, den, který si připomínáme jako výročí nástupu vlády těch, mluvili o svobodě a spravedlnosti. Brzy se ukázalo, že zaútočili na celou společnost, ale zaútočili na Evangelium jako na „opium pro lid.“ Vzali uskutečnění království spravedlnosti do svých rukou a do pár let zničili kde co. Byl konec se svobodou myšlení, otevřeným hovorem, lidé si nedůvěřovali a vzájemně se báli. Po spravedlnosti byla veta. Rodina měla sloužit jen jako organizační jednotka stáda a na povel jásající davy žily bez radosti.

Mým posláním je nést znamení kříže v obou jeho dimenzích: úcty a lásky k Bohu a úcty a lásky k člověku, který byl stvořen k Božímu obrazu. Svět, kterým spolu se všemi ostatními jdu a půjdu dál, je ponořený do bouřlivých vln globalizace a nejednou se zdá smutný až k beznaději, protože nemá o co se opřít, o co usilovat, na co se těšit. Chybí mu úcta a láska ve svobodě. Svoboda bez úcty a lásky je prázdná a chybí jí vítězné znamení kříže.

Chci, abychom se inspirovali dobou, která v Praze zanechala velká křesťanská znamení: tuto katedrálu, univerzitu a most, který spojil pražská města a nahradil nejistý brod. Ano, přál bych si přispět k tomu, aby se překlenuly spory, rozumně a odborně řešily vážné společenské úkoly. Abychom překonali i tuto krizi silni vírou nadějí a láskou, jak nás učí naše duchovní a národní dějiny.

V dědictví Vojtěchově Vám přísahám věrnost tak, jak jsem ji přísahal v den tisíciho třicátého výročí jeho zvolení pražským biskupem papeži Benediktu XVI. Kéž nás chrání naši světci svatý Vít, Václav, Vojtěch, Zikmund, Ludmila, Anežka i Zdislava!

Amen, tak se staň!